

Til lovforslag nr. L 206. Betænkning afgivet af arbejdsmarkedsudvalget den 29. marts 1985

Betænkning

over

Forslag til lov om fornyelse og forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m.v.

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder haft samråd med arbejdsministeren og finansministeren, der tillige skriftligt har besvaret spørgsmål fra udvalget. Disse spørgsmål vil sammen med ministrenes svar herpå blive optrykt i et bilagshæfte til betænkningen.

Der er under udvalgsarbejdet modtaget deputationer eller skriftlige henvendelser fra de i det til betænkningen hørende bilag 1 anførte organisationer m.v. Den mellem regeringen og det radikale venstre den 26. marts 1985 indgåede aftale om overenskomstløsning 1985-87 er optrykt som bilag 2 til betænkningen.

Vedrørende den beskæftigelsesmæssige virkning af arbejdstidsnedsættelsen i den offentlige sektor har finansministeren under et samråd over for udvalget oplyst, at der - såfremt hele timetabet ved arbejdstidsnedsættelsen skulle kompenseres via merbeskæftigelse - maksimalt ville skulle ansættes 14.500 fuldtidsansatte.

Finansministeren har i tilslutning hertil oplyst, at der sigtes mod samme produktivitetstigning som i den private sektor.

Forholdene vil blive vurderet særskilt i de enkelte sektorer. På en række områder vil der være et kompensationsbehov, hvor man ikke fuldt ud kan indregne produktivitetstilvækst, mens der på en række andre områder ikke vil indtræde personaleforøgelse.

Nettoeffekten vil således være forskellig fra område til område, afhængigt af opgavernes karakter, herunder behovet for døgnovervågning og beredskab.

Herefter indstiller et *flertal* (det konservative folkepartis, venstres, det radikale venstres, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) udtaler:

Under 1. behandling anførte socialdemokratiet en lang række grunde til, at det bestræbte sig på at fremskaffe et lovindgreb som udemokratisk, uretfærdigt og ubehjælpeligt.

Det er udemokratisk, fordi regeringen direkte og indirekte har saboteret både forhandlinger på arbejdsmarkedet og forligsmandens forsøg på at mægle mellem parterne med det sigte at fremkalde et lovindgreb med et ensidigt lønpolitisk indhold.

På det offentlige område har man tilside sat alle spilleregler, og hen over hovedet på alle og med henvisning til konflikten på det private arbejdsmarked tromler man nu et indgreb igennem, der helt sætter de ansattes organisationer ud af spillet. De mange alvorlige problemer med efterslæb og skævheder på de enkelte overenskomstmråder giver man ikke de direkte overenskomstparter mulighed for at forhandle om. Alt skal klares i tre »superparitetiske« nævn.

På det private område er man inden for minimallønsområdet gået et skridt videre. Her bliver der ikke engang mulighed for organisationerne til at forhandle specielle spørgsmål inden for en snæver beløbsramme. Fagbevægelsen søges sat ud af spillet, og